

Valira: «La música ajuda a treure el que no ens atrevim a dir d'una altra manera»

Entrevistem la banda valenciana per parlar sobre el seu segon àlbum d'estudi

Valira | Clàudia Marconell

Amb ànima existencialista per sobre de tot, la banda liderada per **Juan Zanza** torna a la càrrega amb un nou àlbum, *Supernova* (Propaganda pel Fet!, 2021), un segon treball que consolida el grup a través d'una sonoritat que balla entre el rock i el pop-indie i de cançons que criden per un canvi d'actitud davant la vida.

Després de la dissolució de La Raíz et vas embarcar en Valira, un nou grup que lideres des de fa dos anys. T'ha canviat molt la vida?

Sí. Afortunadament segueixo fent el que més m'agrada fer, que és fer música, però m'ha canviat la vida. Al primer disc, *Ecos de aventura* (PpF!, 2019), era tot nou, mai no havia estat al capdavant d'un projecte, sent-ne la cara visible, i això ha capgirat molts aspectes del meu dia a dia. Sobretot per poder expressar tantes coses noves i per poder estar al capdavant d'un projecte amb tantes responsabilitats.

Liderar el teu propi grup et permet expressar-te més i millor?

Les lletres expressen sentiments meus i a casa vaig provant sonoritats. Així puc expressar coses

que seria més difícil dir d'una altra manera. De vegades em costa expressar el que sento, no soc gaire afectuós, i la música m'ajuda a treure el que no m'atreveixo a dir d'una altra manera. Per a mi, el més bonic és rebre missatges de gent que m'explica com l'ha impactat o ajudat la meua música. Poder posar-me al cap de qui està escoltant una cançó meua, i que pugui fer seu el missatge és el millor que et pot passar.

Com creus que ha rebut la teua música el públic?

Els que ens seguien des del nostre anterior projecte, **La Raíz**, al principi no s'esperaven que tinguéssim aquest estil però em sembla que ha acabat agradant a molta gent. Hi havia qui se sorprenia perquè és un estil més emocional i directe, una fusió que segueix tenint rock a la base però que al mateix temps porta la veu cap al pop-indie.

El nou disc segueix la línia d'introspecció. A què és degut aquest to existencialista?

Ha agafat aquest to per com soc jo i per la música que m'ha agradat des de petit. Sempre m'han interessat les cançons íntimes i emotives. M'encanten el rock i el metàl, però també m'agrada el tipus de música que emociona, m'hi expresso de manera personal i directa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=KlcxtMMAShW>

De fet, el nou àlbum conté moltes cançons que llancen reflexions sobre la vida. Al tema "Algo invisible" demanes que la gent canviï d'actitud. Quin canvi hi ha d'haver? Aquesta cançó parla del confinament, no només del que vivim ara si no del que viu una persona quan li tanquen la porta. Està escrit en el moment actual, en què molta gent ho està passant malament. Potser el planeta ens està donant un avís, no hauríem d'excedir-nos en alguns aspectes ni ser tan intrusius amb la naturalesa com a societat. M'agradaria que la gent canviés l'actitud, però és massa optimista, no sembla que hagi de passar.

És una reivindicació ecologista?

Sí, ecologista però també política. En aquests moments en què hauríem d'estar més junts, en una mateixa direcció, sembla que cadascú va a la seva i anem deixant de costat situacions d'altres països. Hauríem d'estar aprenent de la situació que estem vivint, però pot ser que això sigui una utopia...

A "Nunca jamás" situes la infància com el moment en què l'ésser humà encara pot ser feliç i no és egoista. El problema és que ens tornem individualistes quan creixem?

Jo penso que els anys de la infància són els més feliços i somiadors. Un cop creixes i tens responsabilitats, la societat et roba el dret a somiar i a intentar fer coses. Aquesta cançó és molt important personalment perquè està parlant de la meua part més somiadora. Jo intento seguir fent el que m'agrada, que és crear música, però vaig a contracorrent. Tot i així, sempre intento donar màxima llibertat al nen que encara porto a dins.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vBLkPPjOJi8>

En una direcció també reflexiva, parles d'amor a les cançons "Rincón salvaje" i "Pájaro ciego".

Són visions de l'amor contràries l'una de l'altra? Són dues històries completament diferents. "Rincón salvaje" parla de la meua parella actual, és una de les cançons més especials per a mi i és de les primeres que em poso quan escolto el disc. D'altra banda, "Pájaros ciegos" parla d'una relació d'amor que vaig viure molt de prop. Era una parella que sempre tenia anades i vingudes, lleugerament tòxica. La vaig escriure quan van deixar la relació. Tots hem tingut alguna relació d'amor semblant. Quan vaig escriure aquesta cançó vaig recordar experiències passades, aquell moment en què saps que t'estavellaràs, que el que fas no arribarà enlloc, i tot i això, ho segueixes intentant. Cal xocar, és la contradicció d'intentar viure un amor que saps que no anirà bé, aquell amor jove i boig.

Pel que fa a sonoritat, quines creus que són les diferències amb l'anterior àlbum?

Aquest disc té una producció diferent, més electrònica i processada. En l'anterior disc no vam tenir productor, vam traslladar les cançons tal com les havia creades a l'estudi. Ara hem estat treballant

amb el Pau Paredes i es nota, té moltes més capes. El so del nou disc té unes bateries entre el rock i l'electrònica i bastants sintetitzadors. També estic més content amb com ha quedat la veu.

Què n'esperes d'aquest segon disc?

M'agradaria que els que ja coneixen **Valira** puguin satisfer la necessitat de tenir més música, que els agradi. I voldria poder arribar a gent nova creant un directe amb les cançons dels dos discos. Però, sobretot, tinc ganes de seguir emocionant i creant la connexió tan forta que tenim amb el nostre públic.